

Paulo Coelho

Şeytan ve Genç Kadın

ÇEVİRİ: İLKNUR ÖZDEMİR

CAN

PAULO COELHO

Şeytan ve
Genç Kadın

O Demônio e a Srta. Prym, Paulo Coelho

© 2000, Paulo Coelho

© 2001, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2001

32. basım: Ekim 2017, İstanbul

Bu kitabın 32. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna-Bahçelievler, İstanbul

Sertifika No: 10614

ISBN 978-975-07-0108-5

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750701085

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

PAULO COELHO

Şeytan ve
Genç Kadın

ROMAN

Çeviri
İlknur Özdemir

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı* ile dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu. Coelho, *Brida* (1990), *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zâhir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2010), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014) ve *Casus* (2016) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 170 ülkede, 80 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 165 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Simyacı</i> , 1996	<i>Hac</i> , 2006
<i>Piedra Irmağının Kıyısında Oturdum Ağladım</i> , 1997	<i>Portobello Cadısı</i> , 2007
<i>Beşinci Dağ</i> , 1998	<i>Kazanan Yalnızdır</i> , 2009
<i>Veronika Ölmek İstiyor</i> , 2000	<i>Brida</i> , 2010
<i>Işığın Savaşçısının Elkitabı</i> , 2003	<i>Elif</i> , 2011
<i>On Bir Dakika</i> , 2004	<i>Akra'da Bulunan Elyazması</i> , 2012
<i>Zâhir</i> , 2005	<i>Aldatmak</i> , 2014
	<i>Casus</i> , 2016

İleri gelenlerden biri İsa'ya,
"İyi öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak
için ne yapmalıyım?" diye sordu.
İsa, "Bana neden iyi diyorsun?" dedi.
"İyi olan yalnız biri var, O da Tanrı'dır."

Luka, 18:18-19

Yazarın notu

İyi ile Kötü'nün birbirinden ayrılmasıyla ilgili ilk söylenece, eski Perslerde ortaya çıkmıştır: Zaman Tanrısı, evreni yarattıktan sonra çevresindeki güzelliğin farkına varır; ancak çok önemli bir şeyin eksik olduğunu hisseder: Bütün bu güzelliklerin tadını birlikte çıkarabileceği biri yoktur.

Tam bin yıl, bir oğlu olsun, diye dua eder. Dualarını kime yönelttiği, söylenece açıkça belirtilmemiştir; aslında kendisi her şeyin hâkimi, en güçlü ve tek efendisidir. Yine de dua eder ve sonunda gebe kalır.

Zaman Tanrısı dualarının kabul olduğunu anlar anlamaz bir oğul dilemiş olmaktan pişmanlık duyar; çünkü dengelerin ne kadar kolay bozulabileceğinin farkına varmıştır. Ama artık çok geçtir, oğlu doğmak üzeredir. Yalvarıp yakarsa da ancak karnında taşıdığı erkek çocuğun ikiye bölünmesini sağlayabilir.

Söyleneceye göre, Tanrı'nın dualarına karşılık olarak İyi (Hürmüz), pişmanlığına karşılık olarak da Kötü (Ahriman) doğar.

Kaygılar içindeki Zaman Tanrısı, rahminden ilk çıkanın Hürmüz olması için çabalar; amacı, Hürmüz'ün kardeşine göz kulak olması ve Ahriman'ın evrende hiçbir şeye zarar vermemesidir. Yine de Ahriman, kurnaz ve becerikli olduğu için doğum sırasında Hürmüz'ü bir yana itmeyi ve yıldızların ışığını ilk gören bebek olmayı başarır.

Ne yapacağını bilemeyen Zaman Tanrısı, Hürmüz'e yardımcı olmaya karar verir. Hürmüz ile birlik olup savaşarak Ahriman'ı alt edecek ve onun dünyaya hâkim olmasını engelleyecek insan ırkını yaratır.

Pers söylencesinde, insan ırkı İyi'nin müttefiki olarak doğar ve geleneklere uygun olarak sonunda Kötü'yü yener. İyi ile Kötü'nün bölünmesini anlatan ve yüzlerce yıl sonra ortaya çıkan bir başka söylenceye tam tersi öne sürülmektedir: İnsan, Kötü'nün elinde oyuncaktır.

Okurlarımın çoğu ne demek istediğimi anlamışlardır: Bir erkek ile bir kadın Cennet bahçelerinde yaşarlar, akla hayale gelebilecek bütün zevkleri tadarlar. Bir tek şey yasaklanmıştır onlara: Erkek ve kadın, neyin İyi, neyin Kötü olduğunu bilmemelidir.

“RAB Tanrı Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Âdem'i oraya koydu. Ona “Bahçede istediğin ağacı meyvesini yiyebilirsin” diye buyurdu, “Ama iyile kötüyü bilme ağacından yeme.”¹

Günün birinde yılan çıkar ortaya ve onları bu bilginin Cennet'ten daha önemli olduğuna inandırır, o bilgiyi mutlaka elde etmelidirler. Kadın karşı çıkar buna, bunu yaparsam Rab Tanrı bana öleceğimi söyledi, der; ama yılan, başına böyle bir şey gelmeyeceğinden emin olmasını ister, hatta tam tersi olacaktır: İyi ile Kötü'yü ayırt edebildikleri gün, Tanrı gibi olacaklardır. İkna olan Havva, yasak meyveden ısırır, bir parça da Âdem'e verir. O dakikadan sonra Cennet'teki denge bozulur, Âdem ile Havva Cennet'ten kovulurlar ve lanetlenirler. Ama Tanrı, gizemli bir cümle söyler ki bu söylediğiyle yılanı hak vermiş olmaktadır:

“Âdem iyile kötüyü bilmekle bizden biri gibi oldu.”²

Bu olayda da (mutlak hâkim olmasına karşın dua ederken birinden bir şey dileyen Zaman Tanrısı'nın hikâyesinde olduğu gibi) Tanrı'nın kiminle konuştuğuna İncil açıklık getirmiyor –eğer biricikse– neden “bizden biri” dediğine de.

Ne olursa olsun, insan ırkı, ta başından beri, bu iki zıt kutup arasında gidip gelmeye mahkûm edilmiştir. Biz de bugün ataları-

1. Yaratılış, 2:15-17.

2. Yaratılış, 3:22.

mızın yaşadığı kuşkuları yaşıyoruz. Bu kitabın amacı, dünyanın dört bir yanında anlatılan söylenceleri de yer yer olayların arasına katarak bu konuyu işlemektir.

Şeytan ve Genç Kadın ile birlikte “*Ve yedinci gün...*” başlıklı üçlemem tamamlanmış oluyor. Üçlemenin ilk iki kitabı, *Piedra Irmağının Kıyısında Oturdum, Ağladım* ile *Veronika Ölmek İstiyor*'dur. Bu kitapların üçünde de, aşkla, ölümle ve iktidarla ansızın karşı karşıya kalan sıradan insanların bir hafta içinde yaşadıkları anlatılır. İnsanda olsun, toplumda olsun köklü değişikliklerin çok kısa zaman dilimlerinde gerçekleştiğine inanırım. En beklemediğimiz anda hayat, cesaretimizi ve değişim arzumuzu sınavacak biçimde meydan okur bize. Demek ki ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranmanın yararı yoktur ya da hazır olmadığımızı söyleyerek mazeret aramanın.

Hayat, bize meydan okurken beklemez. Hayat, geriye bakmaz. Bir hafta, alınyazımızı kabul edip etmemeye karar vermeye bol bol yetecek bir zamandır.

Buenos Aires, Ağustos 2000

1

Yaşlı Berta neredeyse on beş yıldan beri her gün kapısının önünde otururdu. Bescoslular pek de tuhaf bulmazlardı bunu, çünkü yaşlılar, geçmişin ve gençliklerinin hayalini kurar, artık kendilerine ait olmayan bir dünyaya dalgın dalgın bakar, komşularıyla sohbet etmek için fırsat ararlar.

Ancak Berta'nın orada oturmak için geçerli bir nedeni vardı. Yabancı bir adamın dik yokuşu tırmanıp ağır adımlarla köyün tek oteline yöneldiğini gördüğü sabah bekleyişi son buldu. Yabancı'nın dış görünüşü, Berta'nın sık sık kafasında canlandırdığına hiç uymuyordu. Üstü-başı eski püskü, saçları gereğinden uzundu, bir karış da sakalı vardı.

Ama yanında birini getirmişti: Şeytan'ı.

“Kocam haklıymış,” diye düşündü Berta. “Burada oturmasaydım, kimsenin bundan haberi olmayacaktı.”

Berta, insanların yaşını pek kestiremezdi, adamın kırk ya da elli yaşlarında olduğunu tahmin etti. “Genç biri,” diye düşündü, tıpkı gençlere yaş biçen yaşlılar gibi. Sonra da adamın köyde ne kadar kalacağını merak etti. Görünüşe bakılırsa pek uzun kalmayacaktı çünkü yanında küçük bir sırt çantasından başka bir şey yoktu. Büyük olasılıkla köyde bir gece geçirecek, sonra da, Berta'nın bilme-

diği ve hiç de ilgisini çekmeyen bir hedefe doğru yoluna devam edecekti.

Bununla birlikte, evinin önünde oturarak ve onun gelişini bekleyerek geçirdiği bunca yıl boşa geçmiş sayılmazdı; çünkü bu sayede dağların güzelliğinin tadını çıkarmayı öğrenmişti. Bescos'ta doğduğu ve manzaraya alıştığı için daha önce pek de farkına varamamıştı bu güzelliğin.

Berta'nın tahmin etmiş olduğu gibi otele girdi adam. Berta, bu istenmeyen ziyaretçi konusunda rahiple konuşsam mı acaba, diye geçirdi içinden; ama sonra vazgeçti, nasıl olsa rahip kendisini dinlemeyecek ve kocakarı masalı anlatıyorsun, diyecekti.

"Pekâlâ, görelim bakalım neler olacak," demekten başka çaresi kalmamıştı Berta'nın. Fırtınalar, kasırgalar ve ığlar iki yüzyıllık ağaçları nasıl birkaç saat içinde yerlerinden söküp götürürlerse bir şeytan da göz açıp kapayınca ya kadar her şeyi mahvedebilir. Kötülüğün, kendine Bescos'u seçtiğini bilmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini ansızın anlayıverdi Berta. şeytan'lar gelirler ve giderlerdi ama onların gelmesi mutlaka bir şeyleri bozmazdı. Dünyaya üzerinde dolaşıp dururlardı, kimi zaman neler oluyor, diye bir göz atmaya gelirlerdi, kimi zaman da řu ya da bu kişiye sinamak için. Ancak pek kararlı olmazlardı, durup dururken hedeflerini değiştiriverir, bunu çoğu kez de kavgadan zevk aldıkları için yaparlardı. Doğrusu, yaptıklarına da değerdi. Berta, Bescos'ta heyecan uyandırıcı, ilgi çekici hiçbir şey olmadığını düşünüyordu: Bir yabancıyı orada bir günden fazla tutacak hiçbir şey yoktu, nerede kalmış Cehennem'in elçisi gibi önemli ve işi başından aşkın birini.

Berta dikkatini başka bir şeye çevirmeye çalıştı ama Yabancı'nın görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Az öncesine kadar güneşli olan hava, bulutlanmaya başlamıştı.

"Bu mevsim için çok normal," diye düşündü Berta. "Yabancı'nın gelişiyle ilgisi yok bunun, yalnızca rastlantı."

Tam o sırada uzaktan bir gök gürültüsü duyuldu; pe-

şinden de üç tane daha... Gök gürültüsü, arkadan gelecek fırtınanın habercisiydi, ama köydeki söylencelere bakılırsa öfkeli bir tanrının sesi de olabilirdi: artık kendisini hiç umursamayan insanlardan yakınan bir tanrının.

“Belki de bir şeyler yapmam gerekiyordu,” diye düşündü Berta. “Ne de olsa beklediğim şey oldu.”

Birkaç dakika, çevresinde olanları izledi. Bulutlar köyün üzerinde alçalmıştı; ama artık gürültü duyulmuyordu. İnançlı bir Katolik’ti Berta, söylentilere ve kör inançlara aldırılmazdı, hele hele Bescos’takilere hiç; bu tür şeylerin kökü ta eskilere, köyün Keltlere ait olduğu günlere dayanıyordu.

“Gök gürlemesi yalnızca bir doğa olayı. Tanrı insanlarla konuşmak isteseydi, böyle dolaylı yolları seçmezdi.”

Berta’nın aklı hâlâ bu konudaydı ki, yanı başında patlayan bir gök gürültüsüyle yerinden sıçradı. Ayağa kalkıp iskemlesini aldı, yağmur başlamadan eve girdi. Ancak ansızın yüreğine nedenini çözemediği bir korku doldu.

“Ne yapmalıyım?”

Bu Yabancı buralarda oyalanmadan çekip gitse, diye düşündü Berta; köyüne, kendine ve Yüce Tanrı’ya yardım edemeyecek kadar yaşlı olduğunu hissediyordu. Tanrı’nın yardıma ihtiyacı olsaydı mutlaka daha genç birini bulurdu. Hem bütün bunlar kuruntudan başka bir şey değildi. İşi gücü yoktu da ondan böyle düşünüyordu, kocası yanında olsaydı, zaman geçirmesine yardımcı olacak şeyler bulmaya çalışırdı.

Öte yandan, Şeytan’ı görmüştü Berta, bundan kuşku duymuyordu.

Etiyle kemiğiyle görmüştü: gezgin kılığındaydı.

2

Otel, aynı zamanda köy ürünlerinin satışa sunulduğu bir dükkân, yerel yemekler hazırlanan bir lokanta ve Bescosluların konusu hiç değişmeyen sohbetlere –ya havadan söz ederlerdi ya da gençlerin köye karşı ilgisiz oluşlarından– koyuldukları bir bar olarak da hizmet veriyordu. “Dokuz ay kış, üç ay cehennem,” diye sızlanırlardı durmadan; her şeyi yalnızca doksan gün içinde yapmak zorunda kaldıklarını söylemekti amaçları; doksan gün içinde tarlaları sürer, gübreler, eker, sonra bekler, ekin biçer, samanları kaldırır, koyunları kırkarlardı.

Bescos’ta kalmış olanlar, çoktan batmış olan bir dünyaya inatla tutunduklarını biliyorlardı elbette. Yüzlerce yıldır bu dağlarda yaşamış olan çiftçilerin ve çobanların sonuncu kuşağı olduklarını kabul etmek güç geliyordu onlara. Eninde sonunda makineler gelecek, hayvanlar Bescos’un oldukça uzağında özel besinlerle yetiştirilecekler ve bu küçük köy, belki de merkezi yurtdışında bulunan büyük bir yabancı şirkete satılacak, o da burasını bir kayak merkezine dönüştürecekti.

O bölgedeki öteki köylerin başına çoktan gelmişti bu, bir tek Bescos direnmişti, çünkü o, sonuna kadar savaşmanın ne kadar önemli olduğunu öğretmiş olan atalarına ve onların geleneklerine karşı sorumluluk hissediyorlardı.

Yabancı, oteldeki kayıt formunu dikkatle okudu, nasıl kaydolması gerektiği üzerinde düşündü. Güney Amerikalı olduğu aksanından kolayca anlaşılıyordu, bu yüzden kendini Arjantinli olarak göstermeye karar verdi, nedeni de, Arjantin futbol takımını pek beğenmesiydi. Formda adres de sorulduğundan, sokak adı olarak Kolombiya'yı gösterdi, Güney Amerikalıların birbirlerini karşılıklı olarak yüceltme alışkanlığında olduklarını biliyordu çünkü, önemli alanlarına ya da caddelerine komşu ülkelerin adlarını verirlerdi. Yabancı, kendine ad olarak da geçen yüzyılda yaşamış ünlü bir teröristin adını seçti.

İki saat geçmiş geçmemişti ki, Bescos'ta yaşayan iki yüz seksen bir kişi, Arjantin doğumlu, Buenos Aires'teki bakımlı Kolombiya Caddesi'nde oturmakta olan Carlos adında bir yabancıнын köye geldiğini öğrendi. Küçük yerlerin ayrıcalığı buydu işte: Herkes, her şeyi en ufak ayrımına kadar ânında öğrenirdi.

Köye yeni gelen adamın amacı da buydu zaten.

Yabancı, odasına çıkıp sırt çantasını boşalttı. Yanına pek az giysi almıştı, çantasında bir tıraş makinesi, bir çift yedek ayakkabı, soğuk algınlığına karşı vitaminler, notlarını tuttuğu kalın bir defter ve her biri ikişer kilo çeken on bir tane külçe altın vardı. Yaşadığı heyecandan, tırmanıştan ve taşıdığı yükten öylesine bitkin düşmüştü ki yatar yatmaz uyuyuverdi; iki yüz seksen bir Bescoslunun hepsine güvenebileceğini bilse de yatmadan önce bir iskemle alıp kapının arkasına dayamıştı.

Ertesi sabah kahvaltı etti, küçük otelin resepsiyonuna yıkanacak çamaşırlarını bıraktı, altın külçelerini yeniden sırt çantasına yerleştirdi, köyün doğusundaki dağa doğru yola koyuldu. Yolda yaşlı bir kadının dışında kimseyi görmedi, kadın evinin önünde oturmuş, Yabancı'ya meraklı gözlerle bakıyordu.

Yabancı, ormanın içine daldı, kulakları böceklerin vızıltısına, kuşların cıvıltısına ve çıplak dalları birbirine

çarpıtıran rüzgârın uğultusuna alışınca dek bekledi. Burada, kendisi farkına varmadan kolaylıkla gözetlenebileceğini biliyordu, bu yüzden neredeyse tam bir saat hiç kıpırdamadan bekledi.

Bir gözetleyen varsa bile beklemekten sıkılıp köyde anlatacak haber bulamadan buradan çekip gitmiştir, diyebileceği âna kadar bekledi, sonra “Y” biçimindeki bir kayanın yakınında çukur açtı ve külçelerden birini oraya gömdü. Sonra biraz daha yükseğe tırmandı, bir saat de orada oyalanıp doğayı incelemeye dalmış gibi yaptıktan sonra kartal biçiminde bir kaya gördü, onun yakınında ikinci çukuru kazıp kalan on külçeyi de oraya koydu.

Köye dönerken karşılaştığı ilk kişi, genç bir kadın oldu; eriyen karların oluşturduğu derelerden birinin kıyısında oturuyordu. Yabancı'nın ayak seslerini duyan kadın başını okumakta olduğu kitaptan kaldırdı, adama bir göz atıp yeniden kitabına döndü. Ne de olsa yabancılarla konuşmak yakışık almazdı.

Ancak, yabancıları oldukları bir köye gelen kişilerin tanımadıkları kimselerle ahbaplık etme hakları vardır; bu yüzden Yabancı, genç kadının yanına yaklaştı.

“İyi günler,” dedi. “Bu mevsim için hava fazla sıcak.”

Kadın başıyla doğruladı bu sözü.

Ama Yabancı peşini bırakmadı.

“Bir şeye bakmanızı istiyorum.”

Genç kadın kibarca kitabını bir yana bıraktı, elini uzatıp kendini tanıttı.

“Adım Chantal,” dedi. “Akşamları sizin kaldığınız otelin barında çalışıyorum. Akşam yemeğine inmemenizi garipsedim. Çünkü oteli ayakta tutan yalnızca odaların kiralanması değil müşterilerin öbür harcamalarıdır da. Adınız Carlos, Arjantinlisiniz ve Buenos Aires'te Kolombiya Caddesi'nde oturuyorsunuz. Buradaki herkes bunu biliyor, çünkü avlanma mevsimi dışında buraya gelen biri merak uyandırır; yaklaşık elli yaşlarında, saçları kırılmış ve görmüş geçirmiş olduğu bakışlarından okunan sizin gibi bir adam örneğin.

Paulo Coelho

Şeytan ve Genç Kadın

“Paulo Coelho, Şeytan ve Genç Kadın’da insanların değer yargılarını temelden sarsmanın hiç de zor olmadığını gösteriyor.”

Gözlerden uzak, kuytu bir dağ köyü ve bu köyün dış dünyadan soyutlanmış, kendi halinde, adeta zamanın dışında bir yaşam süren insanlar. Köydeki tek genç kadın, küçük otelin banında çalışan güzel Chantal’dır. Gelip geçen avcılarla ya da turistlerle gönül eğlendiren genç kadının tek dileği bu sıkıcı yerden kurtulmaktır. Beklenmedik bir anda köye gelen ve gerçek kimliğini gizleyen bir yabancı, köy halkına, hepsinin yaşamını altüst edecek, değer yargılarını kökünden değiştirecek bir öneride bulunur. Onlara yedi gün süre tanımıştır. Bu süre içinde bu insanlar, yaşam, ölüm, adalet ve dürüstlikle ilgili temel sorunlarla yüzleşecek, yaşam çizgilerini değiştirecek bir karar almak zorunda kalacaklardır. Yabancıya kucak açan köy halkı, onun tehlikeli oyununa alet olurken, “İyi ile Kötü” ikilemi, bu basit insanların örmeğinde evrensel boyutlara açılıyor. Paulo Coelho, İyi ile Kötü arasındaki savaşı ve insanın Tanrı’yla ilişkisini konu edinmiş *Şeytan ve Genç Kadın*’da.

ISBN 978-975-07-0108-5

9 789750 701085